

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Preganjanje redovnikov na Francoskem.

Razmere na Francoskem postajajo vedno bolj zamotane. Na gospodarskem polju se Francozom od dne do dne slabše godi; kmečki stan vidno propada, ker se židi, socialni demokrati in liberalci, ki imajo zdaj žalibog prvo besedo pri vladi, za kmeta nič ne brigajo, pač pa ga žulijo in izsesavajo, da je groza. Za ubogo ljudstvo torej francoski ministri kot pristni liberalci in zavezniki odenških židov nič ne storé. Pač pa so pričeli grozovit boj zoper sv. katoliško cerkev in zoper samostane.

Lani se je izdala postava, da morajo vsi redovniki, katerih francoski minister ne potrdi, zapustiti deželo. Veliko se jih je nato izselilo iz francoske domovine, mnogi pa so tudi prosili za potrjenje. A te prošnje še dozdaj niso rešene. To pa še ni bilo dovolj framasonom. Pred kratkim je postal nek zdravnik Komb (Combes) francoski minister. Ta človek je bil nekdanj bogoslovec, a je zapustil bogoslovje ter šel med svet, kjer je zapravljal in izgubil svo vero, kakor se navadno zgodi pri ubeglih bogoslovcih. Komb je strasten framason in sovražnik katoliške cerkve. Prvo, kar je storil kot minister, je bilo

to, da je ukazal zapreti vse šole, katere vodijo redovniki ali redovnice.

Zakaj je to storil?

Zato, ker je zagrizen sovražnik svete cerkve, katero hoče zatreti s tem, da ljudstvo oropa verskega prepričanja. Versko prepričanje pa so si Francozi pridobivali ravno v samostanskih šolah, v katere so dobri stariši pošiljali svoje otroke, da bi jih obvarovali pohujšanja in nevere. Za državne šole katoliški stariši ne marajo na Francoskem, ker se tam otroci ne učé čisto nič krščanskega nauka, kajti na Francoskem ne sme duhovnik v nobeno državno šolo in tudi križa ne najdes v taki šoli. Otroci se tam vzgajajo popolnoma brez Boga. Zato so se takih brezverskih šol katoliški stariši ogibali in dajali otroke v samostanske šole. Te šole je pa zdaj dal Komb zapreti, da bi tako stariše prisilil, da svoje otroke začnejo pošiljati v brezverske, pohujšljive državne šole, kjer bi se otroci popolnoma oropali vse vere. Na ta način bi postal mlajši rod brezveren ter bi trobil v rog framasonov, teh zakletih sovražnikov vere in cerkve; in to je ravno namen ministra Komba.

Redovniki se vdajo le sili. Mladina je zbrana krog svojih učiteljev in na tisoče vernega ljudstva posebno kmetje stražijo

samostanske šole. Po nekod so okoli šol napravili celo visoke nasipe. Vladni komisarji hodijo od kraja do kraja, da izganjajo redovnike iz šol ter sole zapirajo. Spremljajo jih cele stotnije vojakov in žandarjev, ki kakor roparji vdirajo v samostane ter izganjajo nedolžne menihe. Otroci se tarnajoči oklepajo svojih učiteljev, ko se morajo ločiti od njih. Verno ljudstvo pa spremlja v znak hvaležnosti in spoštovanja izgnane redovnike ter jih pozdravlja z navdušenimi klici: Živeli redovniki! Živele sestre! Živeli samostani!

In zakaj ljudstvo tako spoštuje menihe?

Ker pozna njihove velike zasluge in jih tudi ve ceniti. Ne bomo opisovali tukaj velikanskih zaslug, ki jih imajo redovniki za znanost, omeniti pa hočemo nekatere druge. Redovniki zapustijo domovino in vse ter gredo med pogane in divjake oznanjevat sv. vero in širit omiko. Tam nimajo pričakovati nič dobrega, temveč samo preganjanje, same križe in težave in zgodno smrt. Vse to pa storé iz ljubezni do bližnjega. L. 1886 so oskrbovali 2316 misijonov po raznih tujih deželah. Na tisoče jih pa deluje doma, kjer strežejo bolnikom, vzgajajo zapuščene sirote, skrbijo za ubožce in poučujejo mladino. Kdo bi ne cenil redovnikov, kakor so usmiljene

Dolžnost.

Poslovenil Ivan Vuk.

Pred majhno lično in z divjo trto obraščeno hišico stal je zeleniški čuvaj, z rdečo zastavo v roki, pričakujoč brzovlaka. Zadovoljni smehljaj na ustnicah in nenavadno živahen žar očes je pričal o njegovih sreči. Da, srečen je oče Radoslav! In kaj bi tudi ne bil?!

Danes vodi njegov sin Viktor, mlad strojevodja, prvokrat lokomotivo. »Kako neki se bo držal novinec?!« ... te in enake misli mu švigajo po glavi.

In potem ... skoraj misliti si ne upa, od prevelike radosti ... še ga čaka večje veselje. Videl bo majhnega vnučiča, prvo-rojenca mladih zakonskih, in tega črvička bo on negoval. In starec je malone od veselja poskakoval; da bi na stara leta užil toliko radosti, tega ni pričakoval.

Radosti?! Človek, ne veseli se pre-zgodaj. Kdo ve, kaj se ti zna pripetiti še v slednjem trenutku, ko že misliš, da se topiš v sreči. Pa dovolj. Pogledimo srečnega starca, njegov smehljajoči obraz. Pa kaj to? Stari čuvaj postane naenkrat

pozoren. Mešan vlak prihaja od nasprotne strani in sicer po napačni progi; in donenje brzovlaka se že tudi sliši ... zemlja se trese ... kakor blisk pridrvi brzovlak.

Preplašen plane oče kvišku in maha z zastavo tik lokomotive, na kateri je spoznal svojega sina ... prepozno!

Zastonj skuša strojevodja ustaviti vlak, zastonj izpušča par; ni mogoče ustaviti vlaka v polnem teku, ki kakor pošast od-dirja mimo čuvalnice ...

Čuvaj zaupije preplašen: »Skoči dol, ... skoči vendar!«

Viktor zmaja z glavo ... Zvest ostane svoji dolžnosti in ni plašljivec, ki bi v v času nevarnosti pobegnil. Raje umrje.

Strakovit pok, zemlja se strese, vlaka sta trčila skupaj. Vozovi lete skupaj, kotel je počil — in pred očmi očetovimi izgine mu ljubljani sin v strahovitem razletu; šipe na oknih mirne čuvalnice so se zdrobile.

Novinec ni trepetal. Kakor vojak na bojnem polju umrl je junaško, dasiravno bi se lahko s pobegom rešil. Spolnil je svojo dolžnost, šel raje v smrt, kakor bi pustil vlak.

* * *

Preteklo je deset let. Pred svojo lično hišico, obraščeno z divjo trto, stoji zopet čuvaj, kot pred desetimi leti, z rdečo zastavo v roki, pričakujoč brzovlaka.

Njegovi lasje in brke so osivele, njegove oči so zgubile prejšnji žar ter gledajo motno v daljavo. Njegova postava je zgubančena, zelo, zelo je shujšal stari vojak.

In vendar še živi. Da živi še, in ko mu zvečer deček s knjigami pod pazduho zakliče: »Dober večer, dedek!« tedaj mu zopet zaigra na ustnicah blažen nasme.

Otrok, ta deček še mu je ostal od prejšnje sreče!

Sredi razvalin in razmesarjenih trupel mož, žen in otrok, ki so storili grozovito smrt, ko sta trčila vlaka, našel je tega dečka, novorojenca; kakor obvarovan od višje moči ležal je zraven razmesarjene matere, poškopljen z njeno krvjo, smehljaje se modremu jasnemu nebu, ki je nemo gledalo strašno nesrečo.

Kakor skopuh po zakladu, planil je čuvaj po njem, ga vzdignil in nesel v svojo hišico žalosti. In ko je opazoval to majhno, nežno dete, spavajoče tako nedolžno, ne vedoč o britkostih in prevarah

sestre in usmiljeni bratje in drugi, ki z vso požrtvovalnostjo strežejo bolnikom in se tudi nalezljivih boleznih ne ustrašijo! In kdo ne bi spoštoval tistih, ki se trudijo s poučevanjem po šolah ter tam delijo mladini dobrote za časnost in večnost! To ljubeznipolno delovanje redovnikov za blagor ljudstva je vzrok, da se ljudstvo poteguje za nje, je pa tudi vzrok, da jih framasonska vlada tako grozovito preganja, ker vse strašno sovraži, kar jo spominja na Kristusa in njegovo delovanje.

Take so torej razmere na Francoskem. Marsikdo pa se bo čudil, kako je takšno proganje mogoče, ker je francoski narod vendar silno veren in pobožen. Res je, da je narod pobožen, a ta pobožni narod se ne briga za volitve, se jih ne udeležuje, še ni organiziran. Zato pa imajo ravno židovi, socialni demokratje in liberalci na Francoskem prvo besedo ter tlačijo in zatirajo cerkev in njene naprave. Ako verni katoličani pustijo politiko pri miru, potem pride vsa moč v roke nasprotnikov, ki jo izrabljajo v slabe namene. — Upajmo, da bode sedanjí boj probudil francoske katolike tudi za politično življenje in jih okreplil in ojačil, da se otresejo framasonske nadvlade!

Politični razgled.

Avstro-ogrška nagodba dela ministrom vedno večje preglavice. Körber se poteguje za pravično rešenje tega vprašanja in hoče varovati avstrijske koristi. Ogrí pa gledajo le na to, kako bi nam obesili na vrat kolikor mogoče mnogo stroškov in plačil.

Italijanski kralj je začel potovati. Pred kratkim je bil v Rusiji, te dni pa gre v Berlin obiskat nemškega cesarja. Čudno pri vsem tem je le to, da italijanski kralj, ki je vendar v zvezi z Avstrijo, hodi obiskovat kralje in cesarje krog Avstrije, našega cesarja pa se ogiblje. Prijateljstvo med Avstrijo in Italijo pač menda ne bo prevročé.

Na Angleškem imajo zdaj kronanega kralja in podjarmljene Bure. Z Buri pa

tega sveta, ne sluteč, da je postalo sirota brez očeta, brez matere, ki bi ga negovala, razjokal se je ubogi starec.

Njegova tolažba, upanje njegovo, vse bil je ta deček. In sedaj, ko je že nekoliko vzrastel njegov Ivan, koliko veselja mu prireja. Vedno je med prvimi v šoli. Gotovo tako učen, če ne še bolj, kot je bil njegov nesrečni oče.

Le eno mu greni veselje, le eno, česar ne more razumeti, in to je, da ne kaže nobenega zanimanja za stroje. Vlaki, dirjajoči mimo, so mu deveta briga, in žvižganje lokomotive mu je celo sitno. Najljubše so mu knjige, in v njih povesti o vojskah. Napravlja si majhne vojske, postavlja je spretno v vrste ter se raduje o njih pogledu.

Vse misli in gibanje majhnega Ivana so le, postati vojak. Ako le zasliši trombo ali žvenketanje sablje mimo idočega vojaka, tedaj plane iz sobe ga gledat.

Prišla je jesen in z njo velike vojaške vaje. Ne daleč od čuvalnice se vezbajo vojaki ter se pripravljajo na vaje. Častniki se zbirajo v gruče, se pogovarjajo o tem in onem.

niso nič prav zadovoljni, ker se Angleži bojé, da bodo burski generali, ki so zdaj v Evropi, marsikaj razodeli o zadnji vojski o angleških grozovitostih. — Burski general Luka Meyer je umrl nagle smrti. Pokopan je bil 21. avgusta začasno na Nizozemskem. Pozneje ga bodo prepeljali v Afriko, za koje svobodo se je boril. Pogreba so se udeležili burski poveljniki Botha, Dewet in Delarey.

Na Nemškem se vedno bolj trudijo, da bi ponemčili Poljake. Na to delajo povsod, v šoli, v cerkvi, v armadi, v uradih, v prodajalnicah, doma in v javnosti. Prepovedano je učenje poljskega jezika. Otroke, ki govore v šoli poljski, tepejo do krvi, da je marsikateri otrok pokvarjen za celo življenje. To so krute grozovitosti! A s tem ne dosežejo, kar žele. Poljaki postajajo vedno bolj prepričani in narodni in preganjanje jih še le bolj navdušuje. Veren, moralen, delaven in požrtvovalen narod se ne da iztrebiti!

Turški sultan boleha za staro boleznijo, ki se ne da ozdraviti — manjka mu namreč cvenka. Denarcev nima nič v državnih blagajnicah, zato ne more izplačevati uradnikom in častnikom potrebne plače. Če se častniki in uradniki oglasijo in potrkajo zaradi plače, jih pa sultan kratkomalo da zapreti in konec je sitnemu tirjanju. Kdor zna, pa zna — samo dolgo menda ne bo šlo tako.

V Švici so tudi začeli preganjati redovnike. Vsak lump in anarhist sme bivati v Švici, nihče mu tega ne brani; za poštene redovnike pa tam nimajo prostora!

Kitajci še zmiraj nimajo mira. Po nekaterih pokrajinah so — kakor se poroča — zopet začeli rogoviliti bokserji in vlada jih na tihem podpira, kakor zadnjokrat. Bodo pač morale zopet evropske velesile poseči vmes, da naredo mir in Kitajce nauče nekoliko manire.

Gospodarske stvari.

Delo meseca septembra v vinogradih in sadovnjakih. Pobiranje vseh od črnega pikca napadenih poganjkov, listov, divjih poganjkov, vitic in jagod; vse to treba sežgati. Jagode, napadene

od kiseljaka, treba tudi odstranjevati. Odrezane vrhe in divje poganjke treba takoj spraviti iz vinograda. V sadovnjakih: Nadaljevanje zatiranja jabolčnega in češpljevega molja s tem, da pobremo vsak dan odpadlo sadje in ga pokrmimo ali kako drugače porabimo. Zatiranje zavrtačevih gosenic in kostanjevega preleca. Uničenje krvave uši z mastenjem, s čopičem in s škropljenjem napadenega drevja. Zatiranje listnih ušic z večkratnim škropljenjem po vrhovih z raztoplino od mazljivega mila in tobakovega izvlečka. Nastavljanje goseničjih pastij, da polovimo jabolčnega cvetodera, ako jih nismo nastavili že prve dni julija in lovili vanje jabolčne trnčiče. Shranjevanje že zrelega sadja se nadaljuje.

Bledica ali žoltica. Bledica ali žoltica na trtah, ali s tujim izrazom kloroza, je bolezen, katera napade trte v deževnem letu in če je mrzla spomlad. Trsje, napadeno od bledice, dozori površno in je tudi uničen sad prihodnjega leta. Ako bolehalo trte vsled vode, ki se nahaja v vinogradu, pomagamo si s tem, da vinograd izsušimo, kar se zgodi, ako vodo po jarkih odpeljavamo. V letu naj se zaznamuje, kod bi se moral napraviti jarek, ker ga kopati prej ne smemo, kakor še le v jeseni, ko je trta izgubila listje. Da trte bledijo, prihaja od tod, ker ne dobivajo dovolj hrane. Razun vlage povzroči bledico tudi bolezen na koreninah. Če porežemo pri koptanju več krepkih korenin, ali pa če je pogrizejo črvi, se pokaže navadno žoltica. Posebno rade požoltijo trte v apneni zemlji, ker pride v listje preveč apna, in tako se zmanjša kislina v soku in klorofil (zelena barva) se izgubi. Ker je železo pri napravi klorofila važna snov, zato je dobro, če potrosimo po zemlji nekoliko železne galice, ali pa če trto ž njo poškrupimo. — Med ameriškimi trtami, ki jih sedaj sadimo, podvržene so najbolj bledici riparija (sauvage, selecta in ona z malimi listi) ter solonis. Rupestris monticola trpi mnogo manj od te bolezni. Osobito rade pobledijo take cepljenke, kjer se podlaga in plemenita trta ne marata. Stare trte, ki imajo korenine globoko v zemljo, ne vpliva na nje

Nek mlad mož, resnega, skoraj otožnega obličja se sprehaja mimo čuvalnice. Majhen Ivan stoji na pragu in opazuje radostno častnika in vojake. Sprehajajoči častnik začne pogovor z dečkom. Jasnim, odločnim odgovorom se častnik kar čudi.

»Koliko pa si star, mali prijatelj?« ga vpraša častnik.

»Deset let, gospod polkovnik.«

»Deset let . . . ravno istih let bi bil sedaj moj dečko!« — Težek vzdih se mu izvije iz prsij. Obotavlja se obrne k starem čuvaju, ki ga je pozdravil prav po vojaško.

»Ali ste že dolgo tukaj«, vpraša starca.

»Kmaló bo dvajset let, gospod polkovnik.«

»Potem ste bili že tukaj, ko se je zgodila ona nesreča?«

»Jaz sem oče strojevodje, ki je takrat vodil stroj, in ta tukaj je njegov — sin.«

»Odpustite, ako vam s temi vprašanji zbujam žalne spomine. Jaz sem zgubil tedaj ženo in otroka.«

»Obžalujem vas, gospod polkovnik!« odgovori čuvaj.

Polkovniku se je milo storilo pri srcu, in ko je spredel, da čuti stari mož z njim, pripoveduje, da je takrat ležal hudo bolan, ko se je zgodila nesreča, pozneje mu je pa bilo nemogoče poizvedeti natančneje podrobnosti o nesreči.

»Ali se še morebiti spominjate — sicer je že dolgo — mlade žene in nekaj tednov starega otroka, ki bi ležala med mrlji? — Otrok je nosil na traku krog vratu blagoslovljeno svetinjo Matere Milosti . . . z dnevom rojstva »27. decembra 1882.«

»Dedek, kaj ti je vendar?«

»Nič, Ivan . . . pojdi se učit!«

Ivan je gledal dedeka, ki je bil bled, vendar ponavljajoča zapoved: »idi se učit«, ga je ustrašila, da je odšel. K polkovniku se obrnivši: »Oprostite, vlak more takoj priti.« Polkovnik je mislil, da je žalni spomin starca tako prijel in oddaljil se je molče.

Pred svojo lično, z divjo trto poraščeno hišico stoji železniški čuvaj, z rdečo zastavo v levici čakajoč brzovlaka. Neve, kaj se z njim godi, kakor môra mu je sedlo nekaj na prsi, vsa kri mu sili v

tako lahko vsakdanja vremenska sprememba, in zato tudi ne bledijo tako pogostoma, kakor mlade.

Črno vino, živinsko zdravilo. Nekemu posestniku na Nižjeavstrijskem so zbolela mlada teleta na prebavnih organih. Ta bolezen, ki se pokazuje prav pogostoma pri mladi živini, steče zanjo le redkokrat dobro in zato se je živinorejec opravičeno boji. V strahu, kaj bo, se je spomnil ta gospodar, da napravi kupica dobrega črnega vina, ko boleha človek na prebavnih, včasih pravi čudež. Brž leti v svojo z dobrim vinom preskrbljeno klet ter povleče iz nje nekoliko steklenic dobrega črnca, s katerim postreže mladim bolnikom. Vsak telič popil ga je hoté ali nehoté pol steklenice. Uspeh je bil od začetka, da je zapustila mlado živinče prejšnja otožnost, a na njeno mesto je nastopilo veselo ranjanje. In v resnici čreslovina, ki se nahaja v črnem vinu, je pregnala bolezen. Teleta so začela kmalo pravilno žreti in gospodar je bil vesel, da se je na tako priprost način obvaroval škode.

Po vin. in vrtn. listu.

V kaki družbi se nahajaš?

Casna in večna sreča človeka je premnogokrat odvisna od družbe, v katero zahaja. Če boš s hudobnimi, ničvrednimi ljudmi občeval, sprijeno bo tudi tvoje srce; če se družiš s poštenimi krščanskimi ljudmi, boš tudi sam pošten, krščanski. Družba je za človeka velikega pomena. Dolžnost vsakega pravega kristjana je, da se ogiba slabe tovaršije in si poišče le dobre, poštene družbe, kajti to tirja njegova časna in večna sreča.

Slaba družba človeka dušno in telesno pokvari. Hudobneži zapeljejo poštenega tovariša, da zapravlja z njimi svoje premoženje, da začne nesramno in pregrešno živeti. Med takimi ničvrednimi nastanejo premnogokrat prepiri, zdrážbe, pretepi in poboji. Kdor zahaja v slabe tovaršije, gotovo ne ostane dolgo časa čednosten, njegova duša kmalu izgubi obleko nedolžnosti. Zabredel bode v razne pregrehe, vera mu bo jela pojemati, življenje mu ne bo več resno, po-

glavo, vse njegove misli se zbirajo pri oni blagoslovljeni svetinji.

Da, na to svetinjo mora misliti, na številke, ki stojijo na njej, ki so mu bile dosedaj nerazumljive. Toraj pomenjajo te njegovo rojstvo, rojstvo njegovega Ivana 27. decembra 1882.

Ali je to tudi vse res? Je li to mogoče? Otrok, katerega je tako ljubil, katerega je vzgojil, varoval, to njegovo veselje, to lažba, njegovo vse, — ta otrok naj bi ne bil njegov vnuk!

»Moj Bog, zakaj sem moral izvedeti to«, je vzdihoval. »Zakaj mi ni vse to ostalo prikrito?«

Ivan, njegov Ivan, ki mu je tako prirastel na srce, je za njega tuje. Nikdar ga več ne bo klical s sladkim imenom »dedek.«

Srce se mu krči pri teh mislih — ne, to ne sme biti, to se ne sme zgoditi. Ivan je njegov, on ga je varoval, ljubil — nikomur ga ne odstopi. Treba mu je le molčati, — obdržati to skrivnost v srcu in vse ostane pri starem.

Oh, ti nesrečna skušnjava! — Ne — on noče! On bo molčal.

svetno vživanje mu bo edin namen, za Boga se več zmenil ne bo. In to je storila slaba tovaršija!

Zato po vsej pravici na mnogih krajih opominja in svari sv. pismo pred slabo družino. Nekaj takih opominov naj natisnemo: »Kdor hodi z modrimi, bo moder; prijatelj nespametnih jim bo enak.« (Knj. preg. 13, 20.) Kdor se dotakne smole, umaže se z njo; in kdor se peča s prevzetnežem, navzel se bo prevzetnosti.« (Sir. 13, 1.) »Ne dajte se zapeljati; malopridni pogovori izkaze dobro vedenje.« (1. Kor. 15.) Sv. Pavel kar naravnost prepoveduje vernikom, da se ne smejo pečati s slabo družino: »Zapovedujemo vam, bratje, v imenu Jezusa Kristusa, da se ločite od slehernega brata, kateri nerodno živi.« (2. Tesal 3, 6.)

Vsi sv. možje svare pred slabo družbo. Poslušajmo, kaj pravi sv. Frančišek Saleški. On govori: »Slabe družbe se imenujejo tiste, katere se shajajo v slabe namene, ali pa v katerih so grešni, nerodni in razbrzdani ljudje. Takih se moramo izogibati, kakor se čebele ogibajo roja os in brencljev. Kakor je pót, sapa in slina onih, katere je popadel stekli pes, nevarna posebno otrokom in ljudem rahlega života, enako je tudi največja nevarnost občevati s takimi hudobneži in razbrzdanci, osobito za one, katerih čednost je še slabotna in neutrujena.« Prav tako svari sv. Alfonz pred slabo tovaršijo, rekoč: »Slab tovariš je še hudobnejši kot satan; samo eden pohujšljivec okuži vse, ki se mu prijazno družijo, pred satanom pa bi bežali.«

Vsakdanja izkušnja nam izpričuje nevarnost in pogubljivost slabe tovaršije. O tem se sam lahko prepričaš. Mar ne poznaš tega ali onega mladeniča, ki je pobožno, sveto živel, pogosto prejemal sv. zakramente, bil Bogu in starišem v veselje, a odkar zahaja med slabe tovaršije, predružačil se je do cela. Za molitev, cerkev ne mara več, s stariši se prepira, s tovariši popiva, postal je versko mlačen, da celo veri nasproten je sedaj. Glej kam pripelje slaba družba!

Majhna roka se oklene njegove.

»Ali si hud na me, dedek?« In zaplljivo ga pogleduje.

»Ali vam je boljše, prijatelj«, reče drug glas.

Polkovnik ni odšel, temveč čakal, da se starcu žalost poleže ter da oddirja vlak, ki je uničil njegovo srečo, ki mu je vzel vse, kar je ljubil.

Kakor blisk pridrvi vlak mimo in oddirja z glasnim ropotom. Oddirjal je in seboj odnesel tudi skušnjava.

Vojaška tromba se začuje ter kliče vojake skupaj; njen glas doni kot glas zmage.

Stari vojak, oče Radoslav, noče biti ubežnik. Pogumno se zravnava, kot bi hotel v boj.

In v trenutku, ko mu časnik pomoli roko v slovo in hoče oditi, potisne stavec otroka k njemu, zakliče milo in tresoče, a vendar jasno, kakor glas trombe:

»Objamite in poljubite ga, — to je vaš sin!«

Zato je pa treba velike paznosti, da veš, kaka je dotična oseba, s katero sklepaš prijateljstvo. Sv. pismo pravi, da se je treba pri tem posvetovati s pametnimi modrimi možmi: »Po svoji moči se varuj bližnjega in se posvetuj z modrimi in razumnimi.« (Sir. 9, 21.) Kdor hoče pošten in srečen ostati, mora se slabih tovarišev in sploh sprijene, hudobne družbe ogibati, če pa se je že začel pajdašiti s sprijenci, mora pa vsako zvezo z njimi pretrgati. Le toliko se smemo s popačenimi ljudmi pečati, kolikor zahteva krščanska ljubezen, in v kolikor nas opravičuje dušna gorečnost, da bi nesrečneže pripeljali na pravo pot. —

Pravilo bodi vsakemu: Ne spuščaj se v prijateljstvo s hudobnimi, da te ne pohujšajo ter ne napravijo časno in večno nesrečnega. Nihče naj se pa ne izgovarja, češ: Saj sem previden, moder in pameten. O, le ne zanašaj se preveč na svoje moči! — Glej Samsona! Ali je bil kdo močnejši nego on? In vendar je padel. Glej Salomona! Mar si ti modrejši nego on, in vendar se je dal vsled slabe tovaršije preslepiti, da je zašel v malikovalstvo. Glej Petra! Ko se je podal v tovarštvo z Judi in se z njimi razgovarjal, zatajil je trikrat Gospoda. Če so tako veliki in modri možje padli, ko se niso ogibali slabe družbe, ali niso za nas take nevarnosti še večje?

Zlasti je nevarno občevanje z versko mlačnimi katoličani. To so navadno ljudje, ki so le na pol izobraženi, a pri tem mislijo, da več vedo nego največji učenjaki, in da lahko sodijo o stvareh, o katerih niti pojma nimajo. Zlasti o verskih stvareh govorijo veliko, kakor da bi bili temeljito proučili vse bogoslovne vede; a v resnici še navadnega katekizma ne znajo. V cerkvi jih vidiš malokdaj ali pa nikdar, sv. zakramentov celo nikdar ne prejemajo, dolžnosti svoje vere ne izpolnjujejo, sploh nimajo ničesar drugega krščanskega, nego ime v krstni knjigi. S takimi ljudmi nikar ne občuj, sicer tudi ti prideš ob vero, ki je človekov najdražji biser. Še opazil ne boš, kako ti pojema sv. vera in naposled čisto zaideš v versko nemarnost in potem v brezverje.

S tem pa, da svarimo pred slabimi tovariši, nikakor ni rečeno, da bi človek ne smel imeti prijateljev. — Ne! Nesrečen človek če nima nobenega prijatelja! Kajti prijatelji nam lajšajo življenje in slajšajo veselje, saj pravi sv. pismo: »Zvest prijatelj je močna bramba in kdor ga je našel, našel je zaklad.« (Sirah 6, 14.) V družbo poštenih krščanskih ljudi smemo zahajati; da to je celo svetovati, kajti v taki družbi se osrčujemo za sveto stvar, za čednostno življenje, na poti popolnosti drug drugega podpiramo in se vsposodbujemo k dobremu. Če pa zahajamo v kako pošteno družbo, tedaj naj po besedah sv. Frančiška Saleškega »ima vselej prednost odkritost, pripostost, krotkost in dostojnost.« Bodimo vedno zmerno veseli in vljudni do vsakega. Potem bomo všeč Bogu in ljudem.

Razne novice in druge reči.

Naročnike »Našega Doma« uljudno opozarjamo ter jih prosimo, da blagovolijo poravnati zaostalo naročnino. »Naš Dom«

je najcenejši slovenski časnik in za eno boro kronico na leto izve čitatelj vse najzanimivejše in najnovejše novice, ki se zgodijo po svetu. Zve tudi, kako napreduje slovenska narodnost. »Naš Dom« zagovarja koristi slovenskega kmeta in obrtnika. Naročnike pa, kateri še dolgujejo naročnino od lanskega leta, prosimo, da nam dopsoljejo denar kmalu, da se jim list ne ustavi. Z mladeniškim pozdravom uredn. in upravn. »Našega Doma«.

Grdež grdeža umiva. Gotovo vedo naši bralci, da izhaja v Ljubljani nesramen list »Slov. Narod«. Ta list se vedno baha, da on in njegova stranka največ storita za slovenski narod. Koliko je na tem bahanju resnice, se pač lahko vidi iz tega, da je zadnjič imel »Slov. Narod« naznanilo, v katerem išče urednika za »Štajerca«. »Slov. Narod« išče torej človeka, ki bi v »Štajercu« delal zoper Slovence. To vam je lep narodnjak, ta »Narod«! Zaradi tega izdajalskega čina so drugi slovenski časniki »Narod« močno okrcali in pokrtučili in med njimi tudi »Domovina«. »Štajerc« pa se v zadnji številki gorko potegne za svojega umazanega kranjskega brata ter se čudi, da se je »Domovina« upala nastopiti zoper »naprednega« izdajalca »Slov. Narod«. No, lepa družba to — »Štajerc« in »Slov. Narod«! Oba sta umazana in drug drugega pereta, vključ temu pa postajata od dne do dne bolj zamazana in blatna!

„Štajerc“ in katekizem. Zadnji »Štajerc« govori na 5. str. o »krstnih očetih«. Mi poznamo le krstne botre, o krstnih očetih nam ni nič znanega. »Štajerc«, prosi vendar kakega šolarja, da te podučí, predno zapišeš tako budalost!

„Štajerc“eva najsrčnejša želja. To je izrazil nevedoma zadnji »Štajerc«. Pravi namreč, da bodeta »Gospodar« in »Naš Dom« od same žalosti najbrž — ta svet za vselaj zapustila. No »Štajerc« že ima težko sapo in naduha in sušica ga morita, zato je pač vedno zatopljen v misli, kako bode tedaj, ko ga bodo nesli iz tega sveta. In kar sam o sebi misli, to je začel misliti tudi o drugih. Pa ne bo šlo! »Gospodar« je že videl brez števila takih »krot«, kakor je »Štajerc« prihajati iz luže ter se pogrezati v grob, in tudi »Štajercu« bo v kratkem želel srečen pot, ko bo šel »Štajerc« v Ščavnico »rakov žvižgat« in ribe plesa učít. »Gospodar« in »Naš Dom« pa se še bodeta naprej veselila med potštenimi Slovenci!

„Štajerc“ je nesramen hinavec. V zadnji številki pravi prismuknjeni »Štajerc« v uvodnem članku, da človek »vere ne bo zgubil nikdar, — ako — misli.« To je sicer res. Res pa je tudi, da tisti, ki »Štajerca« berejo in v njega pišejo, presneto malo mislijo. Le poglejte zadnjo številko tega umazanca. Na prvem mestu poveljuje vero, 12 vrst pozneje pa se norčuje iz sv. spovedi! Ali se to pravi imeti vero? Saj sv. spoved vendar tudi spada k katoliški veri. »Štajerc«, pa, ki hoče biti pobožen list, jo od številke do številke smeši! Katoliški Slovenec, ako torej več in boljše misliš, kakor »Štajerc«, vrži tega zapeljivega »vraga« proč, da ne izgubiš vere!

„Štajerc“evim bralcem je zmanjkalo nevest. Zadnji »Štajerc« ima na str. 9. naznanilo, v katerem ponuja nekoga »25letnega samskega hišnega posestnika« kaki 20 do 28 let stari deklici za ženina.

Nevesta, ki želi dobiti tega ženina, bi naj imela 1600 K gotovine. Prednost imajo modre oči. No, to pa to! »Štajercianci« bodo tedaj začeli zdaj po časnikih sklepati zakone! Torej je bilo vendar dobro, da so poštna slovenska dekleta sklenila, da mladeniča, ki bere »giftno krot«, ne pogledajo in ne vzamejo v zakon! Sicer pa ima »Štajerc« zdaj priliko, da osreči eno izmed svojih naročnic, katerih ima neki na stotine, kakor se hvali!

Zadnja številka »Štajerca« je polna samih popravkov. Kar tri naenkrat je moral revež prinesiti; svojim bralcem pač skrbi za lepo berilo ter se zviija in zviija in pozivlja naj bralci sami odgovorijo na te popravke.

Kdo mrevari slovenščino? V zadnji številki predbaciva »Štajerc« dvornemu svetniku Ploju, da je na shodu v Šmarji pri Jelšah mrevaril slovenščino. »Štajerc«, ali se to ne pravi mrevariti slovenščino, ako ti v isti številki rabiš izraze, kakor: »Sin pa stopa objokan do groba«, »K čemu«, »kikel«, »poštirkano«, »rihtar«, »eksekutor«, »hofrat«, »dohtar«, »izžnjega«, »Lucija P. se je bila podolžila«, »ta zadnje leta«, »šalico kofeta«, »štatsanvalt«, »štriček«. In tako bi lahko navedli nebroj slučajev, v katerih »Štajerc« slovenščino ne samo mrevari, ampak jo biča in trpinči. In takšen list si upa predbacivati drugemu, da mrevari slovenščino. Sam prej popravi svoj spakedrani jezik, potem še le pridi k drugim pometat!

Vera in človek se glasi uvodni članek zadnjega »Štajerca«. Tam piše: »V duhu stojim pred novo izkopano jamo; ni globoka, ni široka in ne dolga, a mokra prst leži okoli nje!« Saj ni res! V duhu, pravzaprav v resnici, stoji »Štajerc« pred novo izkopano jamo, v katero se bo kmalu zvrnil. Ni globoka, ne široka in dolga tudi ne; kaj pa treba za »Štajerca« široke in dolge jame, ker on sam ni velik, pač pa bi morala biti globoka, da ljudstvo ne dobi »kolere«. Ker je ubogi »Štajerc« misli na svoj konec, je potem pisal dalje: »mater neso k pogrebu in pogrebiči so jo spustili po vrvi tje dol v globočino.« Zakaj v globočino, če jama ni bila globoka? »Štajerc«, vsedi se za peč in slovnico v roke; to bo najboljšje!

Iz Leskovca. (I z j a v a.) Nam vsem dobro znani »Štajerc« dopisun namočil je svoje umazano pero globoko v gnojnico, ter je oblatil v nekaterih številkah gosp. nadučitelja Stoklasa, kakor tudi prejšnji občinski odbor oziroma krajni šolski svet na prav nesramen način. V grdobnoškodoželjni notici dolžil je g. nadučitelja, da je on vložil prošnjo za novo šolo in mi drugi pa smo se dali od njega zapeljati in smo baje to prošnjo podpisali. Od dopisnika tirjamo, naj svojo trditev dokaže z dejstvom, drugače je v naših očeh lažnjivec in obrekovalec. Razne vaškopastirske psovke, s katerimi je dopisnik nadučitelja počastiti blagovolil, so pa jasen dokaz njegove čisto izvanredne omike. Znanim in neznanim sovražnikom, katere ima g. nadučitelj Stoklas, pa javimo, da so se zastoj trudili omadeževati njegovo čast, saj je on prejel v znak plodonosnega delovanja od svojih višjih razna pismena pohvalna priznanja. Upamo, da g. nadučitelj ne odide od nas zaradi štajercijanec, katerih je pri nas toliko, da jih lahke na prstih preštejemo, ampak da ostane pri nas in da bode z uma svitlim mečem

podiral v prah vse hinavstvo. — **Krajni šolski svet pri Sv. Andražu v Leskovcu**, dne 10. avg. 1902. (Sledé podpisi vseh članov.)

Izjava. Premalo je bilo našemu gosp. učitelju Adamiču, da me je vpral v 15. št. »Štajerca« 27. julija; dodal mi je še veliko vročih v 156. in 176. št. »Slov. Naroda«. Za mene in za ude šolskega sveta niso bile te novice nič nove. Sponasal mi jih je že velikokrat očitno pri šolskih sejah, potem pa še v zasebnih in celo v uradnih pismih, tako da bi ga bil lahko že vsaj sedemkrat tožil pri sodnji in pri glavarstvu. Učiteljevo, 12 strani dolgo pismo, od 10. febr. letos pošljem »Našemu Domu«, da vidi na lastne oči, kako nelikano zna ta stari mož duhovnika ometavati. Udje šolskega sveta so ga tudi brali in so mi na to 18. febr. za odgovor na tisto pismo dali sledeče potrdilo: 1. da se g. Adamič od prvega začetka neopravičeno vojskuje zoper mene. Adamič je prosil, naj krajni šolski svet podpiše prošnjo, da bi smela njegova trdo nemška žena naše deklice podučevati ženskih ročnih del. Šolski svet je bil z menoj vred zadovoljen s tem. Na Nemškem bi kaj takega gotovo ne storili kaki trdi Slovenki na ljubo. Učitelj prošnjik pa ni hotel poglavitne pogodbe pri tem spolniti, da se naj žena pripravlja za skušnjo iz slovenščine. Tedaj pa mu nismo prošnje vslišali. Od tiste dobe je učitelj kakor gad. Ne ve, kako bi se še maščeval. Zmerja ustmeno in pismeno, pa toži, da bo pot k sodnji skoro čisto gladek. 2. Tri sodnijske tožbe mi je na glavo nakopal, ne dve. Od prve tožbe bi se, mislim, učitelju ne godilo dobro, če zve sodnija za učiteljevo trditev, da mi je zato odpustil, ker sem vse obrekovanje prekal. Ni tako, prijatelj; obrekovanje se mi ni čisto nobeno dokazalo; ker sem pred obravnavo odtegnil svojo tožbo na deželni šolski svet zato, ko je učitelj obljubil zanaprej mirovati. Obravnave sploh ni bilo. O drugi tožbi ne pove učitelj v spisu nič, ker ve, da ni za njega ugoden veter pihal. Na 3. tožbo sem jaz res pogorel, a učitelja še zna tista tožba in trditva spodnesti; pomisli naj tudi, kako se bo za svojo trditvo pred Bogom zagovarjal; in vprašam ga, kako mu še kaj donijo po ušesih sodnikove besede, ko je nad njim, tožnikom, zagromel: »Vi ste sodnijsko znan sitnež!« — **Čresnice**, 20. avgusta 1902. Franc Ogrizek, župnik.

Določbe za črnovojnike. Deželno-brambeno ministerstvo je 16. avgusta t. l. določilo, da se morajo črnovojniški zavezanci v slučaju sklicanja črne vojske brez ozira na njih bivališče in prejšnjega oglasila pri občinskem predstojniku, podati naravnost v oborožno postajo, oziroma k dotičnemu črnovojniškemu okrajnemu poveljstvu.

Sv. Ana v Slov. gor. Korak naprej napravila so naša dekleta dne 3. avgusta t. l., ko so se po vzgledu nekaterih sosednih deklet združile v »Dekliško zvezo« bralnega društva, katera šteje do danes že 38 uđov. To je precejšnje število borilk, ki se ne straši in ne boji prezirljivega in zaničevalnega posmeha od nasprotne strani, in ki dela po svojih močeh očito za Boga in domovino ter povzdigo bralnega društva. Glede na korist, ki jo imajo društva od medsebojnega vzajemnega delovanja, je naša »Zveza« pripravljena delovati na to,

da se dosedanja sovražna nasprotstva in medsebojna mržnja, izvirajoča iz sebičnosti nekaternikov, odstranijo in mesto tega društvenega raka zopet vpelje složno in plodonosno delovanje, ki bo Bogu v čast in domovini v ponos. Geslo, ki so si ga te mladenke izbrale, je: »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!«

Domobranski novinci morajo letos nastopiti vojaško službo dne 6. oktobra. Isti dan so pozvani tudi nadomestni rezervniki.

Od Sv. Ilja v Slov. gor. Bog in domovina! Tako Te pozdravljamo, dragi »Naš Dom«, ter tudi vas, premile tovarišice, širok mile domovino naše! Od naš šentiljskih deklet še ni bilo v tem listu čitati nobenega dopisa, res kakor bi me tukaj ob skrajni meji naše ljube Slovenije dre-male v narodnem spanju. Pa hvala Bogu, da temu ni tako! Tudi me že precej časa delujemo za prostost milega nam naroda slovenskega in prekrasne naše domovine pod geslom »Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!« V lepem številu smo pristopile k našemu bralnemu društvu, katero je začelo letos pod novim, za mili naš narod neumorno delujočim g. predsednikom, vzorno delovati. Ko bi le društvo vedno ostalo pod takim spretnim vodstvom! Le samo, kar se knjižnice in bralne sobe tiče, treba bi bilo premembe. Me dekleta smo že skoraj prekosila naše mladeniče, ker nas je že več pri bralnem društvu kot fantov. Mladeniči! Akoravno Vas je že jako lepo število, ki delujete za vero in domovino, vendar jih še precejšna večina spava in dremlje v žalostnem narodnem spanju. Na noge! Vendar se enkrat vzdramite in stopite v pogumne vrste navdušenih Vam tovarišev! In tudi ve, premila dekleta, tovarišice predrage, ki se nam še niste pridružile, podvizajte se in pristopite k bralnemu društvu, v katerem se bomo navduševale za najdražje svetinje naše: sveto vero, prelepo doneči jezik in krasno domovino slovensko. Tako bode vsako od nas s ponosom povdarjala:

Po žilah teče mi slovenska kri,
Slovensko srce bije v prsih mi!
Slovenka sem!

Slovenska dekleta šentiljska.

Ptujski nemški godeci. Ptujski župan Ornig si je veliko prizadeval, da bi v Ptuj osnoval nemško godbo. Ko se mu je to posrečilo, poslal je novo pečeno godbo na nemško slavnost v Gradec. Oskrbel je »muzikante« s potrebnimi živili, katera so s sekiricami vred spravili v zaboj. Ko so pripeljali v Gradec, so izročili zaboj postrežčeku, katerega pa niso mogli več najti. Šli so torej brez uspeha in pričakovane »medalije« nazaj v Ptuj, kjer pričakujejo zaboja s sekiricami, »birštini« in zemljami. Zdaj vprašamo očeta »Štajerčevega«, ki je ustanovil slovenski (!) list, zakaj ni ustanovil tudi slovenske godbe.

Od Sv. Miklavža pri Ormožu. Prejmi »Naš Dom«! Sprejmi blagovoljno mali dopis od nas miklavževskih fantov. Odkar si začel zahajati ti vrli boritelj med nas v našo župnijo, se je marsikaj med nami premenilo. Mi fantje smo začeli vstajati iz narodnega spanja in se krepko pripravljati za boj zoper našega narodnega sovražnika, ptujskega lažnjivega kljukca »Štajerca«. Saj ga ni pri nas Bog ve koliko, pa vendar se nahajajo hiše, kjer še je precej udomačen. Zatorej fantje, zdru-

žimo se in delujmo, da bode odslej pri vsaki hiši naše širne župnije vrli »Naš Dom« namesto lažnjivega »Štajerca«. Naše geslo naj bo: Z Bogom in Marijo za slovensko domovino!

Od Sv. Bolfenka pri Središču. Poročali smo ob svojem času, da Ti, dragi »Naš Dom, krepko napreduješ v naši okolici. In mi se tukaj na ogrski meji tudi borimo za tvoja načela, in smo s tem toliko pridobili, da si se tudi našim sosedom onkraj meje prikupil. Zatorej pa moramo naše somišljenike večkrat obiskati ter jih navduševati za naš krasen list. Tako sem se neko nedeljo napotil na ogrsko stran na takozvano »žeganje«, kjer se snide mladina iz raznih krajev. Bili so tam Hrvatje, mažaroni in mi Spodnještajerci. In ravno prav sem prišel. Zbralo se je veliko ljudij in smo se v gostilni pri dobri vinski kapljici dobro zabavali. Pri zabavi je prišel pogovor na dobre in slabe časopise. Takoj sem se postavil na »Dom-ovo« stran ter izrekel, da mi je »Naš Dom« najljubši svetovalec, čemur so tudi moji tovariši popolnoma pritrdili. — Ali čuj in strmi svet! Trg Središče, daleč okoli po naši slovenski domovini znan po dobrih in trdih narodnjakih, ima vendar-le, kakor smo se zadnič prepričali, mlado — »Štajerčevo« strančico. Mnogi mladeniči središki so branili z vsem ognjem nemškutarsko glasilo, ptujsko »giftno krot«, ter s tem pokazali, da so prišli iz dobre poti na slabo trnjevo pot. Da jih ni sram! Vi pa, mladeniči poštenih starišev, zapodite strupenega gada proč, potopite ga, saj nimate daleč do Drave. Narodni trg Središče ne sme izgubiti svojega krščanskega značaja! Mladeniči, varujte mu ta značaj!

Sv. Peter pri Gornji Radgoni. Prejmite, gospod urednik, pozdrave od petrovske mladine. Vedite, da akoravno smo ob nemški meji, se vedno bolj zavedamo svoje narodnosti. Zlasti se naša dekleta navdušujejo za sveto narodno stvar in vedno več jih pristopa k bralnemu društvu. Vsako nedeljo po večernicah nas gre cela procesija v našo bralno sobo, kjer dobimo toliko lepega berila: »Glasnik najsv. Src«, »Venec cerkvenih bratovščin«, »Cvetje«, »Slov. Gospodar«, »Naš Dom«, »Domoljub« itd. Potem pa naj kdo reče, da naše bralno društvo ne pospešuje na vso moč verskega in narodnega življenja?! Želeti bi bilo, da bi se tudi naši petrovski mladeniči v bolj polnem številu zbrali pod zastavo mile Slovenije, da bi tako združeni stopili v vrste narodnih boriteljev, kar je ravno pri nas tako neobhodno potrebno. Zato pa, draga petrovska mladina, mili tovariši in tovarišice! Le pogumno naprej! Saj se ravno mi ob meji moramo najbolj neustrašeno boriti za svoje narodne svetinje! Pokažimo svetu, da je petrovska mladina pripravljena vselej vse žrtvovati za blagor milega naroda! Vsej mladini širne Slovenije pa kličemo! »Le neustrašeno naprej za Boga in domovino!« Slovensko dekle.

Sv. Martin pri Celju. Spoštovani gospod urednik! Dovolite, da Vam naznanim, kako smolo je imel »Štajerc« v naši vasi O t e m n i. Hči posestnika B. Ž. je dobila v Celju nevede zvezek »Štajerca-sviljenca« ter ga prinesla domov. Križ božji, to je postalo vroče »Štajercu«, ker priden in trd Slovenec Ž. zgrabi privandravca ter ga nese tja, kamor... no, pa

saj veste, kaj hočem reči, ter ga pribije na vrata, češ: »Tukaj je za te prostor, ne pa v moji pošteni hiši!« — Pa še eno, tudi iz naše vasi, pa to se je godilo pri J. J. Njegov pastir ga je tudi dobil v Celju v blago zavitega. Gospodar pa ga je nesel — rahlo držeč z dvema prstoma, da bi se ne okužil — na njivo, kjer je imel za strašilo vranam izpostavljenega slamnatega »deda«. Tam priveže ubogo paro na desnico tega »deda«, godrnjaje: »Glej »Štajerc«, tukaj imaš tovariša, ki ima tudi slamo v butici, kakor ti; le dobro se imejta in odganjajta vrane!« (Opomba uredništva: No, »Štajerc«, imenitno te častijo. Čestitamo! Godijo se pa res čudeži po svetu, da človek ne bi verjel!!)

Iz Dobja pri Planini. Gospod urednik, ne zamerite, da Vam zopet nekoliko potožim svoje nadloge. Prvo, kar Vam potožim, je to, da k nam zahaja »Štajerc« v 10 iztisih. Naročeni so na tega hinavca semkaj privandrani trgovski komij Janez na 8 iztisov, Karol Frece v Brezju na eden iztis in Janez Planko, mlinar v Večjembrdu na eden iztis. Dolgo smo sicer molčali, toda sedaj je tega konec. Navedeni trgovski komij, kateri je prišel k nam od Sv. Jurija ob j. ž., začel se je pri nas, sit od Slovencev mu nanošenih grošev, šopiriti ter delati med ljudstvom proti našemu č. g. župniku in nekaterim občinskim odbornikom. Ti so mu posebno odsedaj trn v peti, ker njegovi ženi niso dovolili pivotoča. Ta komij deli ljudem v trgovini »Štajerca«, za katerega tudi agitira na vse pretege. Sedaj pa naj kdo poreče, da »Štajerc« ni trgovski list! — Zvedeli smo, da bere »Štajerca« tudi eden občinskih odbornikov, veleučeni in modri mož, kateri vso modrost zajema le iz lažnjivega »Štajerca«. Za prihodnje občinske volitve »Štajerčevi« pristaši že zelo skrbijo, toda mislimo, da bodo gotovo vsi slovesno pogoreli in sli k »Štajercu« po zasluženem plačilo. — V kratkem Vam poroča več Vaš udani Potovalec.

Bučje. Dobili smo pri nas nove zvonove, za kar gre iskrena zahvala našemu č. g. župniku. Ko v mraku zazvoni »Zdravo Marijo«, razlega se mili glas teh zvonov čez zelene gozde, gorice in livade, da gane slehernega kristjana, da se odkrije in pomoli »Zdravo Marijo«. Naročnikom ptujске »mule« niso nekaj po volji ti zvonovi, morebiti jim vzbujajo slabo vest, ali kaj?! Nekaj se napihujejo in regljajo. Pa naj le regljajo. Za nameček si pa ustanovimo kako društvo. Ne zastajajmo za drugimi, ker že vsaka vasica takorekoč ima svoje društvo, mi pa — spimo. Mladeniči, dekleta! Na dan! V boj, v boj, za domovino milo. »Štajerčevim« pristašem pa zapojmo to, kar poje narodna pesem:

„Vse »Štajerčeve« pristaše
Bom skupaj pobral,
V »žakelj« povezal,
Za žlindro prodal!“

Slovenjgradec. Dne 10. avgusta t. l. so našli pri skali v Dravi blizu broda v Trofinu mrtvo truplo neke ženske. Ista je bržkone že dolgo časa ležala v vodi, ker je truplo že tako segnito, da se obraz več ne pozna. Stara je kakih 30—40 let, je 1 m 57 cm velika ter oblečena v navadno obleko.

* * *

Glinje v Rožni dolini. Lažnjivi, prilizljivi in nemškutarski »Štajerc« se je

tudi priklatil v našo lepo vasico in skušal svoje nazore širiti med našim ljudstvom. Pa hvala Bogu in našim ljudem, da se niso dali od te »mule« zapeljati, temveč so sprevideli, kam jih pelje in kam jih bo zapeljal, ako ga ne našenejo. In povem vam, Vi mladina slovenska na lepem zelenem Štajerskem, tudi tužni Korotan, posebno v vasici Glinje, se je zavedel svoje narodnosti in pognal je »Štajerca«, da se je kar kadilo. Pa kadilo se še bo, ko bodo storili tudi drugod tako. Vi pa, ljubljani mladenči in mladenke na Štajerskem, sprejmite srčne pozdrave od naše mladine. Slovan mora biti svoj! Bog in domovina!

Kanalska dolina. Za slovensko planinsko kočjo se je kupil lep prostor. Poslanec dr. Artur Lemiš se je zadnjic v koroškem deželnem zboru močno hudoval nad delovanjem slovenskega planinskega društva, oziroma njega vrle češke podružnice, ki nam je postavila lepo »Češko kočjo« pod Grintovcem. Hotel je imeti naše slovenske Karavanke za Nemce! Mož pa ni slutil, da češki kočji kmalu sledi druga slovenska na Koroškem. Ziljska podružnica slov. plan. društva je kupila v »Zajzeri« pod sv. Višarjem lep senožet, obsegajoč 4 hektare za planinsko kočjo, za 2250 kron. Senožet je blizu železnice in kakor ustvarjena za letovišče in planinski dom. Razgled na planine je očarljiv. Lepšega kraja sploh tam ni najti. Trbiški Nemci so imeli shod in se pridno vozili sem in tja, da kupijo senožet, a zastonj je bilo vse upanje. Slovenski svet v slovenske roke! Planinski pozdrav!

Leše pri Prevaljah. Žalostna novica za naš kraj je, da naročuje nekdo na Lešah tisti znani ptujski list »Štajerc«. Dotičnik menda ne ve, da ima ta malovreden časnik le ta namen, da ponemčuje Slovence in da jih podpihuje proti duhovnikom. »Štajerc« je nevaren vsem, ki ga čitajo, nevaren tudi naši vasici, akoravno prihaja k nam, kakor je meni znano, le v enem izvodu. »Štajerčevega« naročevalca opominjam, naj si naroči kak drug slovenski list, ki je tudi po duhu slovenski, ne samo po pisavi, in ne bo se kesal.

Smrt na planinah. S Koroškega: V Kaslu pod Velikim Zvonikom je padel tuj turist v brezno in obležal mrtev. Drug turist je umrl v vozu na potu v Kals. Ko je šel proti Sveti Krvi, je neki hribolazec padel tako nesrečno, da se je na kolenu močno poškodoval.

Področčica. Najemnica tukajšnje velike restavracije, gdčna M. Jaklič, gostilničarka iz Celovca, se je vozila dne 2. avgusta iz Beljaka domov. Ž njo se je vozil inženjer Brandt. Konji se splašijo in voz se prebrne. Gostilničarka je najhujše poškodovana. Zlomljena je leva noga in ramena. Inženjer Brandt je bil močno poškodovan na glavi, istotako kočijaž. Tudi konji so bili poškodovani, voz pa razdrobljen.

Timenica. V »Miru« se poroča, kaka nestrpnost vlada v šoli. Otroci so dobili že tako mržnjo do slovenskega, svojega materinega jezika, v katerem so najprej ata, mama klicali, da začno že godrnjati: »tajč, tajč!« (nemško) ako katehet spregovori slovensko. Ni zastonj Koroška tužni Korotan imenovan. »Štajerc«, ako si res Slovenec, zakaj pa molčiš na to. O saj vemo, da vriskaš od radosti, ko slišiš in vidiš, kako se Slovenci ponemčujejo.

Duhovske zadeve. Za drugega dekanjskega svetovalca dekanije Dubravas je izvoljen in potrjen č. g. A. Aplen, župnik v Železni Kapli.

Zopet žrtva žganja. Blizu Beljaka so našli dne 10. t. m. na polju mrtvega 45 letnega l. Božiča, pristojnega v Rožek. Vzrok nagle smrti: žganje!

Samomor. Dne 11. avgusta se je v Celovcu obesil 31 letni dninar S. Gangl, ker ni imel dela. — Dne 15. avgusta si je končal na isti način 48 letni dninar Mohar. Doma je bil iz Nakle na Kranjskem.

Vlak povozil. Dne 11. t. m. je povozil vlak občinskega ubožca H. Bartalota, starega 44 let. Bil je pijan in zato vlaka ni zapazil.

Utonil je v nedeljo, dne 10. avgusta t. l. vrl in priden mladenič Humč, po domače »Mačkov« sin imenovan. Bil je star okoli 14 let. Mnogo pogrebecev spremljalo je ubogega, nesrečnega k večnemu počitku. Ko so spuščali krsto v grob, zasolžilo se je marsikatero oko. Naj počiva njegovo truplo mirno v rodni svoji zemlji, duša pa naj gleda nebeškega Očeta!

Ali je to značaj!? Gospod urednik! Kaj vam naj naznanjam. Nekaj o »Štajercu«!? Temu bo v Dobrlavasi kmalu odklenkalo. Nekateri ga še sprejemajo, pa tudi ti so ga že do malega siti. Upamo, da se jim kmalo vrne prava pamet, da ne bodo poslušali takih čenčarij. Neki kmet ga še posebno časti. Ta mož se je žalibog na stare dni odtujil naši stranki ter zdaj neguje lažljivo »ptujsko mulo«, med tem, ko je bil prej res odličen narodnjak. To ni značaj!

„Bösar, bösar!“ Kaj gledate tako čudno gospod urednik? Ali ne veste, kaj je to »bosar«? Mislim sem, da ne boste vedeli, ker to znamo samo pri nas v Lovankah. Na kratko to je »voda« ali nemško Wasser. Pa da vam razjasnim vso stvar, začnem od začetka. Bilo je po noči od 9. do 10. avgusta. Lovančani so komaj legli k počitku, kar začujejo plat zvona in klice »Gori, gori!« Vsak je planil iz postelje, se oblekel za silo in šel gasit. Gorelo je pri Br. v kuhinji, kjer so se užgala drva. Naša požarna brambica je tudi prihitela. Nekateri ognjegasci so vpili: »Bösar, bösar!« Ker pa jih nikdo ni zastopil, so morali nazadnje vendarle reči »vode!« Še eno. Ko so imeli dovolj vode, je eden vskliknil: »Noter štelajte pumpanje!« To je slovenščina, kaj ne »Štajerc«. Kaj rečeš na to, ako si res slovenski list?!

Požar. Pri Feldkirhnu v občini Veierin na Koroškem smo imeli dne 17. avgusta zvečer grozen požar. Tri požarne brambe so prihiteli na lice mesta, pa radi pomanjkanja vode ni bilo mogoče ognja pogasiti. Zgorelo je vse gospodarsko poslopje, hiša in sedem prešičev.

V zvoniku se je obesil v Št. Rupertu ob Beljaku nek mož. Bil je ljubitelj žganja.

* * *

Trgovka z dekletki. Pri deželnem sodišču v Ljubljani je v zaporu Julija Hirsfeld iz Budimpešte, katera se je s svojim možem Antalom pečala s trgovino deklet. Ljubljanska policija jo je dala dne 17. julija po orožništvu na Pragerskem prijeti. Izročili so jo deželnemu sodišču. Julija Hirsfeld je prodala neko Hermino Vargha na Rusko, od koder je ta po po-

sredovanju konzulata prišla nazaj v Budimpešto. Tukaj je Hirsfeld zopet zvalila Hermino k sebi in jo pregovorila, da je sprejela novo službo, v katero jo je hotela sama odpeljati. Na potu v Pulj je deklet v Št. Petru zbežalo, njeno prodajalko pa so na brzovjavno prošnjo orožniki na Pragerskem prijeli, ravno ko se je hotela odpeljati z brzovlakom v Budimpešto.

Kača v kletki. V Parizu so imeli japonsko, 6½ m dolgo ter 150 funtov težko kačo, katera je bila ujeta 17. nov. 1899. Takrat je bila jako živahna in se je svetlikala v najlepših barva. A ker ni hotela nikdar nič jesti, in se je le včasih kopala v svojem basinu, so začele zginjati lepe barve in njena živahnost. Od l. 1902 pa je ležala popolnoma mirno, zvitá v svoji kletki; koža jej je gnila in se ločila v celih cunjah od telesa. Poginila je 20. aprila 1902. Kača se je postila toraj dve leti, pet mesecev in tri dni, nje teža pa se je zmanjšala za dve tretjine.

Kralj beračev. V New-Yorku so zaprli kralja beračev, Hermana W. Trübnerja, ki je imel tako razširjeno korespondenco, da je imel tudi svojega tajnika. Trübner je ogoljufal pod imenom »Baron Manteuffel« mnogo oseb. Jokal je pred njimi ter jim pripovedoval ganljive povestice o svoji bolni ženi in lačnih otrocih ter je dobil tako mnogo denarja. Trübner ima res ženo in otroke, a ni se brigal zanje ter jih je pustil brez vsake podpore, dasi je sam bogat ter je živel razuzdano in potratno. »Berač« je bil obsojen na pol leta ječe.

Hišo sezidal v 4 urah. Dva Amerikanca sta naredila stavo. Slo se je zato, jeli mogoče postaviti v enem dnevu hišo. Stavbenik je postavil v 4 urah hišo, ta je bila 80 čevljev dolga in 50 široka. Imela je tudi dva nadstropja. Stavbenik je nato dobil stavo. Tako poročajo iz Amerike.

Dvajset let po nedolžnem v pregnanstvu je preživel pariški lekarnar Douval, katerega so obsodili, ker je z arzenikom zastrupil svojo ženo. Sedaj se je dognala njegova nedolžnost. Oprostili so ga prisilnega dela v Novi Kaledoniji in vrnil se je na Francosko, kjer ga je na raznih kolodvorih čakala množica ljudstva. Douval dobi v dar neko veliko lekarno v Parizu.

Strašna rodbinska žaloigra. V Mlinih na Češkem se je sprl trgovec Emanuel Gold s svojo ženo. V prepiru je tako zdvijal, da je pograbil za velik nož ter odrezal ženi vrat. Ko je kričala, je prihitela iz sosednje sobe 10letna hčerka, na katero je tudi planil besni Gold ter jej istotako prerezal vrat. Potem pa je pobegnil. Klobuk in žepno ruto njegovo so našli pri mestnem ribniku. Bržčas je našel Gold v njem smrt.

Trikrat v smrt je šel v St. Joseph, Mo. v Ameriki, farmer in živinorejec C. Preble iz Nebraske. Najprej se je ustrelil v prsi, a ker se ni ranil smrtonovarno, je skočil v vodnjak za hišo, od koder so ga pa njegovi sorodniki takoj rešili. Kakor hitro pa so ga zopet pustili samega, je vzel vrv in se šel obesit v lopo. Pravijo, da je bil tako obupan radi zadnje povodnji, ki mu je napravila ogromno škodo.

Boj s sneženimi kepami v avgustu! Ko je pred nekaj dnevi iz Upsale na Švedskem došel vlak do postaje Berby, zagledali so potniki s čudom na postaji cele kupe snega. V par minutah so bili

vsi železniški vozovi prazni in potniki so se začeli prav pridno obmetavati s sneženimi kepami. Vlak je moral dalje postati, nego navadno, in je šel naprej še le potem, ko so se potniki do sitega nakopali.

Sto let star berač obsojen. Redarstvo v New Kastelu je obsodilo 106 let starega starčka radi prosjačenja na mesec dni poostrelega zapora. Prosjak se je udeležil krimskeske vojske, pozneje se je bojeval v Indiji; njegov oče se je bojeval pri Waterloo, in dvoje sinov je poslal v vojsko v Južno Afriko. To je hvaležnost sveta!

Orožnik ga je ustrelil. V Styju na Galiskem se je pripeljal nek orožnik postajevodja pred krčmo gostilničarja Schnepfa. Zahteval je od gostilničarja vrček pive. V šali je na to dejal orožnik gostilničarju, da ga ustrelji, in pomeril je nanj s puško. Puška se je sprožila in v usta zadet se je zvrnil gostilničar mrtev na zemljo. Orožnik je zbežal s klicem, da se bo samega sebe ustrelil. Bajje je bil slaboumen.

Zrakoplov je padel v soboto 16. avgusta t. l. na Češkem z zrakoplovcem Pavel Spiegelnom iz Ustja v Labo. K bregu je priplaval sam, zrakoplov so potegnili iz reke brodarji.

Čudna mesta. Na Angleškem je mesto, ki obstoji iz samih železniških vozov. Tudi v državici Georgija je mesto z 2000 prebivalci, ki vsi stanujejo v takih vozovih. Na zapadni strani Irske je občina iz samih ladjarnic. V Wiomyungu v bližini perivoja Selvestone je mesto zgrajeno iz posebne vrste stekla. Kadar vzhaja in zahaja sonce, je čaroben pogled na to mesto in tuji prihajajo nalašč za to v mesto.

Kako se je ptujskemu „Psihofagu“ na agitaciji godilo.

Piše mladenič Ivan Kavovski.
(Konec).

Ko se je posušil in odpočil, poda se dalje na pot. Pa sedaj ni obiskoval hiš ter agitiral, temveč jo je mislil kakor naj hitreje pobrisati proti domu.

Ko pride »Psihofag« do neke vasi, prehititi ga mrak. Zatorej gre v neko hišo, kjer najde samo enega fanta doma ter prosi za prenočišče in za kosček kruha. Ta mladenič zdel se mu je zelo postrežljiv. Odvzel mu je težko torbo ter rekel: »Le pojdite z menoj. Pokazal bom vam najprej posteljo, potem vam pa prinesem večerjo, kakoršno se spodobi za takega popotnika.«

»Psihofag« si je v duhu mislil mehko posteljo in dobro večerjo. Pa ni se malo zavzel, ko je bil v sredini listjaka in slišal, kako so se duri zaklepale. Pregledoval je svoje ležišče. Bilo je prazno, le v kotu je ležalo nekaj listja. Pa ni imel časa dolgo pregledovati, kajti od daleč se slišijo trdni koraki. Sliši se tudi, kako nekdo pravi: »Le hitro pojdite.« »Psihofaga« imamo zaprtega v listjaku.

Strah in groza pretresava »Psihofaga« ter išče kako bi se rešil iz tega nesrečnega položaja. Na srečo zagleda v nasprotni strani majhna vratca, katere hitro odpre. Ni mogel razločiti ali je globoko pod vrati ali ne. Skoči naglo — in znajde se čez glavo v gnojnici. Hitro preplava to ne ravno dišečo vodo ter potegne proti bližnji gošči. Za seboj sliši glasen smeh. Stisnil se je v gošči k brezi ter premočen kakor miš dregetal od mraza. Ta noč se

mu je zdela daljša kakor deset drugih.

Z velikim veseljem je pozdravil jutranjo zarjo ter ljubo solnce, ki ga je spet pogrelo in posušilo.

Proti večeru šele zapusti gozd, da bi neopažen prišel v mesto. Pa zgrešil je pot ter šel ravno v nasprotno stran.

Že pozno zvečer v temi pride do neke gostilne. »Stradal sem že zadosti dolgo«, si misli, »zakaj bi si ne privoščil nocoj par klobas, čeravno je petek, in kupico dobrega vina«. Ne premišlja se. Stopi hitro v sobo, ki je bila razen dveh gostov in gostilničarja prazna. Odloživši svojo torbo, vsede se ošabno za mizo.

Gostilničar, vljuden mož ga prijazno vpraša: »No stric, kaj pa naj vam prinesem dobrega.«

»Eno klobaso in četrt dobrega vina«, mu »Psihofag« ošabno odgovori.

Krčmar prinese vino predenj ter pravi: »Ne zamerite gost, v petek jaz ne dam nič mesenega, ker bi potem imel jaz na vesti. Na svojo dušo tudi moramo gledati. Zadovoljite se rajši s švicarskim sirom in belim kruhom.«

»Naj pa bo«, mu »Psihofag« jezno odgovori. Ko krčmar odide, začne ta godrnjati: »Takah ljudi še pa nisem našel, da bi gost za svoj denar ne dobil kar bi hotel. Saj človek nima duše.«

»Kdor more to tajiti, da človek nima duše«, oglasita se oba možaka pri peči.

»Psihofag« se je malo ustrašil tega odločnega ugovora. Pa da bi ne kazal bojazni, jezno odgovori: »Govoril sem z mnogimi doktorji, ki so razrezali več src; pa niso našli nikjer stanovanja, kjer bi bila duša.«

»Ako bi midva razrezala vso vašo glavo«, mu jeden odgovori, »bi ne našla niti pičice pameti, potem bi tudi lahko tajila, da je nimate. Pa saj je tako nimate dosti.«

»Psihofag« sprevidi, da se s tema možakoma ni za pripraviti, rajši molči. Slastno pomete sir in kruh ter prosi krčmarja, da bi mu posteljo odkazal.

Krčmar, nezaupljiv mož do tega kotlarčeka, mu pravi: »Tukaj v hiši nimam prostora. Imam pa konec hlevov čedno sobico, tamkaj lahko prenočite.«

Ko dospeta v sobico, položi krčmar svečo na mizo ter mu vošči lahko noč. Zaklenivši zunanja vrata odide hitro v hišo.

»Psihofag« si ogleda to sobico, potem se sleče in poda k počitku. Kmalo zasmrči. Sanjalo se mu je, da je bil zopet v hiši ter zabavljaj onima gostoma. Nato zagleda na mizi »Naš Dom«. Zgrabi ga v roke ter raztrga. Na mizo pa položi jednega izmed svojih mladih.

»Kaj, Psihofaga' da bi čitali«, zakriči eden gost. Zgrabi ga za rame ter vrže vsred hiše. »Nesramni slepar, sleparil si zadosti dolgo naše kmete, ne boš jih več.« Tako je zakričal jeden gost nad njim ter mu stopil na vrat. Drugi gost pa ga je vlekel za pete. Grozno se je »Psihofag« izvijal, da bi se rešil iz nesrečnega položaja. V tem pade iz postelje ter se zbudi.

Zelo se je razveselil, da so bile to sanje. Vlegel se je zopet v posteljo ter hotel zaspati. V tem ga moti čuk, ki poje svojo pesem na bližnjem drevesu. »Kaj, ko bi ta pel meni mrtvaško pesem«, si »Psihofag« misli. V tem pa zasliši nek šum. »Kaj pa to pomeni«, misli si; ter skoči po koncu. Na okno pa prileti ptič

z mačjimi očmi ter mu neprijetno zakriči: Uhuhu!

»Da bi te bes lopil, kaj pa pomenijo te prikazni?« Tako reče sam pri sebi ter stopi k oknu, da bi odgnal nepovabljenega gosta. — V tem prideta iz hiše ona dva gosta. Za njima stopi gostilničar ter pravi: »Toraj tako, kakor sem vama rekel. Zjutraj ob treh ga bodedo, da ne napravimo nikakoršnega hrupa.«

»Dobro«, odgovori jeden možak, »nož imam tako nabrušen, da, ko ga enkrat zabodem, ne bo zinil več.«

»Tistega toraj bomo, ki nima duše«, reče drugi, ter se s smehom razidejo. — »Mene mislijo«, si »Psihofag« misli. Vzame luč ter gre k zunanjim vratom. Pa o joj! Vrata so bila zaklenjena. V tem mu je ugasnila sveča. Znabiti so kje druge vratca, si mislil ter tava ob steni. Pa na srečo prime za kljuko in vrata se odpro. Hitro gre skozi nje ter pride do precej velike luknje. Ne premišlja se, ampak hitro skoči skoz njo. Grozen smrad mu vdari na nos.

»O ti preklicana naglost«, govori sam seboj in izgovarja še druge nespodobne besede. Z veliko težavo se priplazi pod kap. — Pa dvorišče je bilo previsoko ograjeno, da bi se splazil čez, ter tudi nobene lestvice ni bilo. Konec dvorišča bili so svinjski hlevi. Tje se »Psihofag« splazi in skoči v prvi hlevček, kjer je stanoval dobro rejen prešič. Skozi majhno okence opazuje, kaj se v hiši godi.

Ob treh zagleda luč in vrata se odpro. »Psihofag« gleda strmo, kako se premika sprevod po dvorišču. Naprej gre velik kodrast pes. Za njim gresta moža. Potem pride dekla z veliko skledo in dolgim, svetlim nožem; nazadnje gre gospodar.

Sedaj se pa »Psihofag« začne tresti kakor šiba na vodi in lasje mu vstajajo po koncu. Sprevod se obrne ravno proti hlevčku, kjer je on v kotiču tičal in vrata se odpro. Klešče zaškripajo in nekdo reče: »Trdno vlečte, ga že držim.« Potegnejo — in »Psihofag« se je zvijal pred mesarji ter prosil usmiljenja. Mesarji so začudeno gledali, kaj to pomeni in klešče jim padejo iz rok. To priliko porabi »Psihofag« ter jo kakor blisk udere proti bližnji gošči, kjer je bilo dosti bodečega trnja.

Mesarji od prevelikega smeha niso vedeli kaj bi počeli, jim še tudi prešič pobriše, o katerem so se včeraj pogovarjali, da ga zakoljejo. Pa predno je priletel do vrat, so ga urni mesarji že držali in zaklali.

Kako se je »Psihofagu« v trnji godilo, tega ne znam. Slediti mu nisem hotel, ker je trnje prebodeče za mojo kožo. Rajši sem šel v krčmo, kjer smo koline obhajali, veselili se in smejali neumnemu »Psihofagu«.

Drugo jutro so našli ljudje kosce kr-vave obleke po trnju. Tudi tisto veliko torbo so našli ter z mladimi vred v Pesnico štrbunknili. Ob neki bukvi so našli tudi možgane. Gotovo si je »Psihofag« tikvo razbil ter je tisto trohico pameti izgubil, ki jo je poprej imel. Zatoraj se mu ni čuditi, da, ko je prišel v Ptuj nazaj, piše tako neumne laži. Še dober učenec iz drugega razreda jih ne verjame.

Na jedni strani piše: Ljubi kmetič, dragi slovenski kmet. Na drugi strani pa bi rad uničil vse kmetijske zadruge in gospodarsvena društva, ko bi jih le mogel. Spet na jedni strani »farba« kmete, ter

jim piše iz sv. evangelija. Na drugi pa hoče zopet pozobati po tri gospode kapelane in še po jednega gospoda župnika vmes.

Mislili si boste, dragi bralci, da si sedaj ne bo upal več agitirati, ker jo je že zadosti skupil. Pa najbrž se motite. Njegov boter mu je zapretel, ako ne bo boljše agitiral, da ga zveže in pelje v narodno tiskarno v Maribor ter priveže pod mizo, pri kateri sedi urednikovič «Našega Doma» in razpravlja njegove laži. Pa te kazni se «Psihofag» bolj boji, kakor pa agitacije, ker bi pod mizo marsikatero toplo od urednikoviča dobil.

Lístnica uredništva.

Š. na Bistrici v R. Mi smo tudi za tako „zvezo“, samo o njeni obliki nam še ni vse jasno. Za vodstvo take zveze treba spretnih moči, katere, kakor upamo, v kratkem dobimo. Do tedaj pa premotrivajte to vprašanje še natančneje. Mladeniški pozdrav! — Mladenka iz Sv. Miklavža pri Ormožu. Hvala lepa! Imeli smo že od istega kraja drug dopis, zato nam tega ni mogoče objaviti. Pišite! Bog in domovina! — Dopisniku od Sv. Jurja ob Ščavnici. Mi tudi tako mislimo. Najprej ugonobiti „Štajerca“. Zakaj pa napadate bralno društvo? Podpirajte ga raje! — Gospodu dopisniku iz Libuče na Koroškem. Vaš dopis leži na uredniški mizi. Če ga priobčimo, spravi nas v „kajho“. Priskrbite nam dokaze! Da ste nam zdravi! — G. F. A. Zerovnice. Vaše pismo je nejasno. Pišite razločneje. Pozdrav!

Lístnica upravníštva.

Nekateri se naročujejo na „Naš Dom“ in pišejo, da pošljejo naročnino, ko dobijo naše nakaznice. V pojasnilo naznanjamo, da ne pošiljamo nakaznic.

Odlikovan z obiskom Nj. c. in kr. visokosti nadvojvoda Evgena.

Josip Tručl

Največja zaloga biserov, zlatnine in srebrnine, bronca in optičnih rečij. — Velika zaloga cerkvenega orodja.

Priporočam se v izdelovanje svetilnikov, svetilk, svečnikov, monštranc, kelihov, ciborij, itd. ter v popravljanje vseh cerkvenih in altarnih orodij.

Posebno priporočam: nove kelihe v ognju pozlačene ter s srebrom okrašene 500 do 600 g. težke od 50 gl. naprej; nove svečnike za oltarje okrogle, gladke, brušene, 60 cm. visoke po 4 gl. 50 kr.

Velika zaloga namiznega orodja.

Slavnim občinskim predstojništvom priporočam znamke za pse po zelo nizki ceni.

Priporočam se veleč. duhovnikom in cenj. p. n. občinstvu v obilna naročila ter zagotavljam, da se bodem trudil izgotoviti vsa cenj. naročila najtočnejše in po nizki ceni.

(20) 12—1

Josip Tručl

Maribor, Grajska ulica št. 6.

Vse po nizki ceni!

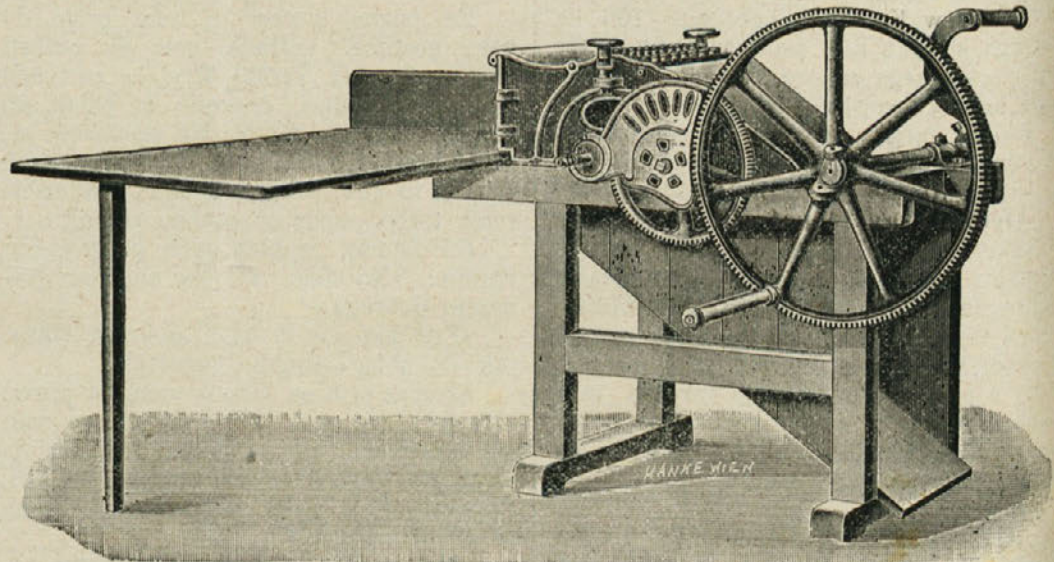
Za izdelke se jamčl!

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gnotne skrbi za dostojen pogreb. To je najložje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. done 2/3 po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okol 1,100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najuljudniše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporočá glavni zastop J. E. Weizl v Mariboru, Zofijuni trg št. 3. 9 20—12

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovenščine in nemščine tudi pisмено dovolj zmóžni, se sprejemajo pod zeló ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosí za odgovor — znamko.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru. Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovjših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojnsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgosti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Druzgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Druzgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojšnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmela. — Pravila strojev se izvršujejo najboljšo in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, ktero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem

Anton Vraz,
župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, ktero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem

Janez Omulec,
posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, kterega ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem

Franc Vabič,
nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer. Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se pripravamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se pripravajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav

Lorenc Cainkar,
posestnik.

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901.

Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem

Franc Radaj,
posestnik.

V Gornih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901.

Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav

Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901.

Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam

Ignac Kuk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901.

Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal.

Em. Šlander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901.

S strojem sem zadovoljen.

Janez Kovačec,
posestnik.

Razbor pri Slovegradeu, 16. februarja 1902.

Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogo kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice. S srčnim pozdravom

Juri Potočnik,
posestnik.

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru, Tegetthoff-ova ulica 21 priporočá svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za možke in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

13 26—10

Tisk tiskarne sv. Cirila.

KUVERTE

s firmo priporočá

tiskarna sv. Cirila
v Mariboru.